

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Εν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 45

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναίδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομὰς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Εἰς τοὺς πληρόνοντας τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀθηναίδος» δίδεται δωρεὰν χρωματισμένη εἰκὼν.

Τὸ ἔτος 1879 προσκονίζεται εὐτυχές διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἐν τμήμα τοῦ ὁποῦ ἱκανοποιούμενον νῦν, διὰ τὰς πολυχρονίους καὶ αἱματηρὰς θυσίας του, ἀποκτήσῃ ανεξαρτησίαν ἧς στερεῖται μέχρι τοῦδε. Ἄν καὶ οἱ πόθοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἐπληρώθησαν καθολακτικῶς καθόσον ἡ ἡρωικὴ Κρήτη δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὴν διευθέτησιν, διὰ τῆς τελευταίας ὁμως διεθνoῦς ἀποφάσεως κατὰ μέγα μέρος εἰσῆκουσθησαν καὶ ἡ Ἑλλάς αὐξάνεται κατὰ τὸ ἡμισυ τοπικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Τὴν αὐξήσει τῆς ἡμετέρας χώρας χαιρετίζοντες καὶ ἡμεῖς καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχὴν ὅπως σὺν τῇ αὐξήσει τῇ ὕλικῇ βαδίσει καὶ ἡ θρησκευτικὴ διάπλασις τῆς κοινωνίας ἡμῶν. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐμπνεόμενοι ὑπὸ θρησκευτικοῦ ζήλου ἐνεκαρτέρησαν ἐν ταῖς στερήσεσι καὶ ταῖς κακουχίαις καὶ κατέστησαν τὴν πατρίδα ἐλευθεράν. Εὐτυχῶς ἡ ἐλευθερωθεῖσα χωνία νῦν εὐρύνεται καὶ εὐρύνει αὐτὴ δέον νὰ συμβαδίζῃ διὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὅπως σῶζῃ τὰς κοινωνίας ἀπὸ

ὀλεθρίων καταστροφῶν. Εἰς τὴν κραταίωσιν τοῦ αἰσθήματος τούτου δέον νὰ τείνη πᾶσα προσπάθεια νὰ ἡ δὲ αὕτη τὸ μέλημα τῶν διεπόντων τὰ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἡ «Ἀθηναῖς» ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἔτων ἐξελθοῦσα ἐν τῷ κύκλῳ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τοιοῦτον προσέθετο σκοπόν. Ὁ σκοπὸς οὗτος οὐ τὴν ἐπιδίωξιν ἐσχοποῦμεν ἀποδυσθέντες εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἐστὶν ὁ πολιτικὸς ἡμῶν ἀστήρ καὶ κατὰ τὸ ἀνατέλλον ἔτος ὅπερ εὐχόμεθα εὐτυχὲς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

ὑπὸ Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ.

α. Τὸ ἐν τῷ ὄρει σπήλαιον τῆς ἀρκτου.

Περὶ τὸ δειλινὸν ψυχρὰς τινος ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ὅτε ὁ ἥλιος περιβεβλημένος ὑπὸ νιφέντος πέπλου νεφῶν, δὲν εἶχεν ἱκανὴν δύναμιν νὰ θερμάνῃ τὴν διὰ τῶν βορειοδυτικῶν λειμῶνων πνέουσαν διαπεραστικὴν αὐραν, καὶ ὅτε μάλιστα παχὺ στῶμα πάχους, πρᾶγμα λίαν ἀσύνηθες εἰς Ἀρκανσᾶς, ἐκάλυπτε τοὺς ποταμούς, τρεῖς ἄνδρες ἀνεβρίχοντο ἐπὶ τῶν κύκλῳ τῶν πηγῶν βράχος τινος ἀποκρήμων κλιτύων, ἐκλέγοντες τὰς τραχυτάτας καὶ μάλλον ἀπροσίτους ἀτραποὺς, αἵτινες ἠδύναντο νὰ εὐρεθῶσι καθ' ἅπασαν τὴν περιόχην ἐκείνην ἂν καὶ πολλάκις ἐτενωποὶ ὁ μαλὸς ἐδάφους, ἐκείντο πρὸ αὐτῶν, ἐπιμόνων ὁμως παρρησιάζοντο παρ' αὐτάς, καὶ ἐζήτουν πάλιν τοὺς παγετωδεστάτους καὶ ἀγριωτάτους βράχους, ἀπὸθεν τρηχεῖς, ὄγκοι καὶ ὀφθαλμοκίνητοι καὶ καταπίπτον-

τες υπό παράδοξα σχήματα καθίστων αδύνατον σχεδόν την πρόοδον αὐτῶν.

Οἱ τρεῖς θηρευταί, διότι ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν ἠδύναντο νὰ ζητῶσι τι εἰς τοιοῦτο χάος βράχων, ἀπειχόν ἀλλήλων θηματαί τινες προσεκτικῶς ἐρευνῶντες τὸ ἔδαφος καὶ τὰ φυτὰ, ὅθεν διήρχοντο καὶ προεχώρουν βραδύταται. Αἰφνίς καχυγὴ τοῦ ἑνός, τούτων τοῦ Ἰνδοῦ, (διότι οἱ ἄλλοι δύο ἦσαν λευκοὶ) ἐπέλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν συντρόφων τοῦ, οἵτινες ἐκ τῶν σημείων καὶ τῶν κινήσεων τοῦ εἰκάζοντες, ὅτι εὗρε τι, ἤρχισαν νὰ κατέρχωνται, ὅπως ἴδωσι τί τὸ ἀνακαλυφθέν.

Ὁ Ἰνδὸς ἦτο νεαρὸς καὶ δραστήριος, τριακονταετῆς περίπου τὴν ἡλικίαν, ὑψηλὸς καὶ εὐχαρις, ἅμα δὲ καὶ εὐπαγής· τοῦλάχιστον, ἐκ τοῦ γυμνοῦ βραχιόνος, τοῦ ἀποκαλυφθέντος ὑπὸ τὸ μάλλινον κάλυμμά του, ὅπως νεύει πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπεφαίνετο παρὰδοξος ἰσχύς μυῶνων καὶ νεύρων.

Αἱ κνημαὶ τοῦ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ δερματίνων περσεκλίδων, εἰς δὲ τοὺς πόδας τοῦ ἐφόρει τὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης ἐγγώρια σανδάλια, *μοκασίν* καλούμενα· ἀλλ' ὁ κυνηγετικὸς αὐτοῦ χιτῶν, συγκείμενος ἐκ λεπτοῦ ἰνδοστίκτου ὑφάσματος, συνέκρατετο μόνον ὑπὸ τοῦ ζωστήρος τοῦ· διότι κατέπιπτεν εἰς λωρίδας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἦτο ἀσκεπής, ἡ μακρὰ καὶ μελανὴ κόμη τοῦ κατήρχετο ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων τοῦ, τὸ δὲ πρόσωπόν τοῦ ἐνεκα τῶν συνήθων ἀνδρῶν χρωματισμῶν οὐδόλως ἐφαίνετο, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀμαυρὰ καὶ χαλκώδης χροιά τοῦ, ἐξ ἧς ζευγὸς σπινθηροβολούντων ἐφθαλμῶν ζωηρῶς διαφαίνοντο. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ ὤμου ἀνεπαύετο τὸ μακρὸν ραβδωτὸν τοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ ζωστήρος ὑπὸ τὸ κάλυμμά τοῦ ἐκρέματο πέλεκυς, τομαχῶ, καὶ κασσινότερινον κύπελλον.

Οἱ δύο αὐτοῦ σύντροφοι ἐγεθύνοντο ὅπως καὶ αὐτὸς, πλην ὅτι αὐτοὶ μὲν ἐφόρουν δερματίνους κυνηγετικούς χιτῶνας, τὰς χλαῖνας ἔχοντες ἐρριμμένας ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ὅτι ὁ μὲν εἰς τούτων, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνός, ὃν ἡ ξανθὴ κόμη κατεδείκνυνεν ἐκ τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς καταγόμενον, ἐφόρει τραχύ τι καὶ τρίχινον κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βαναύσως κατεσκευασμένον ἐκ δερματος πολικῆς ἄρκτου, καὶ βαθείως κατερχόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ, ὃ δὲ σύντροφός τοῦ, ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὁποίου ἐκρέματο βραχὺ Γερμανικὸν ραβδωτὸν ὑπὸ τελαμῶνος, ἐφόρει μάλλινον νυκτικὸν σκουφάν, ὡς κάλυμμα κεφαλῆς.

Συνειδησένοντες εἰς τὰ δύσβατα μέρη, κατήρχοντο ὀρμητικῶς τοὺς κρημνοὺς, πηδῶντες ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, καὶ ταχέως ἐφθασαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰνδοῦ, ὅστις ἴδων, ὅτι τὸ σημεῖόν τοῦ ἐνόηθη ὑπὸ τῶν συντρόφων τοῦ, ἀνέμενεν αὐτοὺς τυλιχθεὶς καλῶς εἰς τὴν χλαῖναν τοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνοι ἐφθασαν, ὅπου αὐτὸς ἵστατο, ἐξέτεινε καὶ πάλιν τὴν χεῖρά τοῦ, καὶ δείξας πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ πρὸς τινὰς μικροὺς θάμνους, πρὸ μικροῦ συντετραμμένους, εἶπε· «Ὁ ἄρκτος ἀγαπᾷ

τὴν σασσάφραν, διότι κάμνει ἀπαλὸν κρεβάτι· ἐὰν δὲ καιρὸς ἦτο θερμὸς, θὰ ὑπῆρχε κάποιον ἵχνος ἀπ' ἐδῶ ἕως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὕδατος.»

«Ποῦς ἤξευρε, Τεσακὲ, εἰν δὲν τὴν ἐπιτυχόμενον ποῦθεν!» εἶπεν ὁ ὑψηλὸς κυνηγός, ἐνῶ προσεκτικῶς παρετήρει τὰ σημεῖα, αὐτὰ προσέδιδον τὴν κατοικίαν ἄρκτου ἐκεῖ πλησίον. «Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἦναι, ἀρά γε αὕτη ἡ μακρὴ κυρά μας; ἡ θιάς τοῦ παλατιοῦ της θὰ ἦναι κάπου ἐδῶ πλησίον, καὶ ὅμως δὲν βλέπω σπύλαιον.»

«Ἰδοὺ!» εἶπεν ὁ Ἰνδός, δεικνύων ὁπῇ τινα κάτωθεν αὐτοῦ, κατὰ κάθετον γραμμὴν, καὶ μόλις χωροῦσαν εὐσωμὸν τινα ἄνδρα.

«Καὶ πόθεν θὰ καταβῶμεν;» ἠρώτησεν ὁ Γερμανός, προκύπτων πρὸς τὸ στόμιον, καὶ προσπαθὼν νὰ ἴδῃ κάτω. «Ὡ, νὰ παρ' ἡ κατὰρα! αὐτὸ εἶναι πολὺ βαθύ, καὶ τὸ σκότος εἶναι πυκνόν.» Ταῦτα εἰπὼν ἔρριψε χάλικα, οὐτινος ὁ ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς καὶ τὸ πάφλασμα ἀπέδειξαν, ὅτι ἔπεσεν ἐντὸς ὕδατος.

«Νερὸ, ἐκεῖ κάτω;» ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανός, ἐνῶ προσέκλινεν ἀκροαζόμενος. «Καὶ κάμποσον βαθύ. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ἐμβῶ ἐκεῖ μέσα, καὶ ἂν ἤξευρα ἀκόμη, ὅτι ἡ κυρά αὐτὴ εἶναι θρεμμένη μετὰς βαλάνους τοῦ δάσους τοῦ Ἀρκανσᾶ. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἦναι ἄρκτος αὐτοῦ μέσα, διότι ἡ γρατὰ φίλη μας δὲν θὰ ἦτο τόσον μαυρά, ὥστε νὰ ἐκλέξῃ ὑγρὸν κρεβάτι, ἀφοῦ ἐδῶ ὀλόγυρα ὑπάρχωσι τόσα ἄλλα στεγνά.»

«Ὁ ἄρκτος εἶναι πονηρὰ,» ἀπεκριθὴ ὁ Τεσακὲ, ρίπτων καὶ ἄλλον λίθον καὶ ἀκροαζόμενος τὸν ἦχον, «πονηροτάτη» κατορθώνει νὰ εὐρίσκη τόπον, ὅπου νὰ ἦναι ἀσφαλὴς καὶ στεγνὴ, ἀλλ' ὁ λευκὸς βλέπω, κυττάζει τὰ σύννεφα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ βλέπῃ πρὸς τοὺς πόδας τοῦ. Δὲν παρατηρεῖτε, ὅτι εἶναι ἐπασμμένος ὁ κλάδος ὅπου ἐστέκετο;»

«Ἀλήθεια,» εἶπεν ὁ Ρέδχαμ, ὅστις ἀναβλέψας παρετήρησε μεμαραμένην κάπως σασσάφραν, κειμένην δὲ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ φρέατος, «ἡ ἄρκτος θὰ ἐστάθῃ ἐδῶ, καὶ τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ φανερόν σημεῖον, ὅτι εὐρίσκεται ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν θὰ ἐμπορέσωμεν τόσον εὐκόλως νὰ τὴν ἐνοχλήσωμεν καὶ ἂν τὴν φονεύσωμεν, πρέπει νὰ τὴν ἐκβάλωμεν κομμάτιν, διὰ νὰ καταβῶμεν δὲ κάτω πρὸς ἐπίσκεψίν της, θὰ ὑπάγων ἄλλου, αἱ χεῖρές μας καὶ ἄλλου οἱ πόδες μας.»

Ὁ Τεσακὲ οὐδόλως ἀποκριθεὶς παρετήρησε προσεκτικῶς ἐκεῖ περίξ πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα δὲ ἀναρρίχηθεὶς ἐπὶ τινος νέας καὶ λεπτῆς καρυῖς, ωραίας καὶ περὶ τοὺς τεσσαράκοντα πόδας ὑψηλῆς, μόνον δὲ ὀλίγους πόδας χονδροῆς, κατεχείρισε διὰ τοῦ τομαχῶ, καὶ μετὰ τινα κτυπήματα κατέβαλεν αὐτὴν, ἥτις καὶ κατέπεσε πλησίον τῶν δύο ἄλλων κυνηγῶν καθάρισας δὲ τὸ δένδρον ἐκ τῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους ὅμως ἀπέκοψεν ἐξ ἐκείνου διατύλους μακρὰν τοῦ στελέχους, καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ Γερμανοῦ, πάραυτα ἐνόη-

σάντος ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ, κατεβίβασε τὴν αὐτοαρχιδίως σχηματισθεῖσαν κλίμακα ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ στέλεχος ἦτο μακρότερον τοῦ δόοντος, ἐμβαλόντες πάλιν ἔξω, ἀπέκοψαν αὐτὸ ἔξω, ὁκτὼ δακτύλους κατόρθον, καὶ οὕτω προητοιμάσθησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον.

«Λοιπὸν, Ῥέδχαμ, δὲν θὰ ἔλθῃς μαζί μας κάτω,» ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς παραιτῶν τὴν χλαῖναν καὶ τὴν πυριτοβολοθήκην του, στερεώνων δὲ καὶ τὴν ἐκ κέρατος πυριτοθήκην σφιγκτὰ εἰς τὸ σῆμα τοῦ διαλωρίου. «Θὰ εἴμεθα ὠραιότατα, καὶ θὰ ᾔναι ἀμαρτία νὰ σὲ ἀφήσωμεν ἐδῶ ὁλομόναχον.»

«Δὲν φθονῶ διόλου τὴν τύχην σας, Βέρνερ,» ἀντεῖπεν ὁ Ῥέδχαμ, πυροβολίζων διὰ τοῦ χαλύβος συγχρόνως. «Κατὰ κάτω, καὶ φέρε μου πρὶν νυκτῶσιν κανὲν κομμάτι ἄρκτου, διότι τὸ τελευταῖον κομμάτι τοῦ κρέατος ἐφάγομεν σήμερον πρὶν, καὶ εἶμαι ἀποθαρμύμενος τῆς πείνης. Ἐγὼ θὰ σὰς διατηρῶ ἐν τῷ μεταξὺ καλὴν φωτίαν, καὶ θὰ φυλάττω τὴν εἰσόδον.»

Ὁ Τεσακὲ ἀπέβαλε τὴν χλαῖναν του καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς πυριτοβολοθήκης βραχὺ τι καὶ χονδρὸν κηρίον, βαναύσως κατειργασμένον ἐξ ἀγρίου κιτρίνου μελισσίου, ἐνῶ ὁ Βέρνερ ἐξετύλιξεν ἐκ τῆς χλαῖνης του ὁμοίον μὲν τεμάχιον, μεγαλειότερον ὅμως. Τότε ὁ Ἰνδὸς προσδέσας τὸ μικρὸν κυνηγετικόν του ἐγχειρίδιον σφιγκτότερα, ἔθεσε τὸ βραδωτόν του παρα τὸ πῦρ, ὅπερ εἶχεν ἦδη ἀναφθῆ λαμπρῶς ὑπὸ τῶν πεπειραμένων χειρῶν τοῦ Ῥέδχαμ.

«Λοιπὸν, ἐγὼ πρέπει νὰ λάβω τὸ ὄπλον μου;» εἶπεν ὁ Βέρνερ, βλέπων τὸν Τεσακὲ ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐκστρατεύσῃ ἄνευ πυροβόλου.

«Ὁ Τεσακὲ ἔχει μακρὸν σῆληνα, καὶ ἐν ὁ δὲ δελὸς ἀνασυρθῆ εἶναι τέσσαρες πόδας μακρότερος,» ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

«Ἐάν ἡ φωλεὰ αὕτῃ ἦναι τόσο στενὴ, ὅσον ἡ τελευταία, ὅπου ἐσθρῆθην ἄμοι,» εἶπεν ὁ Βέρνερ γελῶν, «καὶ τὸ ἴδιόν μου εἶναι ἐπίσης μακρὸν διὰ ξαναγέμισμα! ἀλλ' ἡ ὥρα ἡ κατὰ Τεσακὲ, ἡ ὥρα ἡ καλὴ! θὰ δείξωμέναι, τὸν παλιγκάκον μου αὐτὸν ἐδῶ, ὅτι δὲν φοβοῦμεθα ἀπὸ τὴν τρυφάνειαν ἄρκτου, καὶ μὲ νερὰ εἰς τὸν πᾶτον, ἐάν ὑπάρχῃ ἐκεῖ μέσα ἄρκτος, θὰ ἔχωμεν κρέας ἀπόψε, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην.»

Ταῦτα εἰπὼν ἠτοιμάσθη νὰ καταβῇ πρῶτος κάτω, μὲ τὸ βραδωτόν του κρεμασμένον εἰς τὴν ραχίν. Ὁ Τεσακὲ ὅμως ἐκράτησεν αὐτὸν ὀπίσθεν εἰπὼν, ἐνῶ ἐδείκνυε τὸ στόμιον τοῦ πυριβόλου, καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

«Ὁ λευκὸς ἔχει τὴν ὀπισθοφυλακὴν. Ὁ Τεσακὲ θὰ καταβῇ πρῶτος, καὶ ἐάν ὁ ἀδελφὸς μου αἰσθάνηται κλίσιν, ὅταν θὰ εἴμεθα ἐκεῖ κάτω, ἀεὶ δείξῃ τὴν λαμπάδα τοῦ πρῶτος, ὅπως τὴν ἄρκτον.»

Καὶ οὐδεμίαν ἀναμείνασαν ἀπάντησιν ἐγένεντο ἄφαντος ἐν τῇ ὁπῇ τοῦτον, καὶ πᾶσαι ἀπαρηγορήθησαν.

ὁ Βέρνερ, πρὸς δὲν ὁ Ῥέδχαμ μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ εἴπῃ.

«Πρόσεχε, Βέρνερ, πρόσσεχε! μὴ τραβήξῃς, ἐάν δὲν ᾔναι βέβαιος περὶ τῆς βολῆς σου, καὶ ἐνθυμοῦ, ὅτι εἰς τοιαῦτα σπήλαια, ἡ σφαῖρα ἀφίνει τὸν σωλῆνα μὲ ἀξιοθαύμαστον εὐκολίαν καὶ ταχύτητα, καὶ ὅτι εἶναι δυσκολώτατον νὰ ξαναγέμισῃς καταλλήλως, ὅταν μάλιστα ἔχῃς νὰ κάμῃς μὲ πληγωμένην ἄρκτον.»

Ὁ Βέρνερ νεύσας καὶ πάλιν εἰς αὐτὸν, ἀνέκραξε «καλὴν ἐνταύρωσιν,» καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ στενὸν χάσμα, προσέχων πολὺ εἰς τὸ βραδωτόν του ἵνα μὴ ἐξ ἀπροσεξίας ἐκπυροκροτήσῃ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΜΕΤΑΛΛΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

Β'.

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, ἡ φιλολογία μεγάλως ἐξέπεσε, καὶ πολλὰ καλαὶ συλλογαὶ βιβλίων διεσκορπίσθησαν ἢ ἀπώλοντο δι' ἀμέλειαν. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔπαυσε λαλουμένη ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἡ πρὸς κατάπτωσιν ὁρμὴ ἔληξεν ἐν ταῖς βαρβαρικαῖς ἐπιδρομαῖς. Περίοδος γενικῆς ἀμαθείας ἠκολούθησε, καὶ ἡ τέχνη σχεδὸν ἀπώλετο. Κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς τούτους αἰῶνας, τὰ βιβλία ἐρίπτοντο ὡς ἄχρηστα σκεύη, ἡ ἐπιστήμη ἦν σχεδὸν ἄγνωστος καὶ ἡ μάθησις, ὅσον καὶ ἂν ἦν λεπτομένη καὶ κεκοσμημένη διὰ τῆς τέχνης, ἀπεδείχθη ἀνίκανος νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν βαρβαρότητα. Κατὰ τὰς ζοφεράς ταύτας ἑκατονταετηρίδας ἡ ἱστορία τῶν βιβλιοθηκῶν ἐμυδενίσθη ὡς πρὸς τὴν Εὐρώπην, καὶ τοὶ ἔχομεν ἀπιστεύτους διηγήσεις περὶ τῆς ἐκτάσεως ἀραβικῶν βιβλιοθηκῶν ἐν Καίρῳ καὶ Τριπόλει.

Αἱ τέσσαρες ἢ πέντε ἑκατονταετηρίδες πυκνῆς ἀμαθείας ὅμως, παρῆλθον, καὶ ἡ μικρὰ ζύμη τῆς χριστιανισμοῦ κατώρθησε, ἐνθα ἡ τέχνη καὶ ἡ μάθησις ἀπέτυχον, νὰ ἀναπτύξῃ τὸν ὄγκον τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰδωλολατρίας. Καθόσον ἡ χριστιανισμὸς ἤρξατο νὰ διαπερᾷ τὴν πυκνὴν μάζαν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ βαρβαρισμοῦ, ἡ φιλολογία ἀφυστίσθη, καὶ τὰ βιβλία ἤρξαντο νὰ ζητῶνται χειρόγραφα τὰ ὅποια εἶχον κρυβῆ ἢ παραγκωνισθῇ ἤχθησαν εἰς φῶς. Πρῶτοι οἱ μοναχοὶ ἦσαν οἱ μεγάλοι συλλέκται. Σφοδρὰ ἠγέρθη διαφωγία ὡς πρὸς τὸν ἀφελόμενον ἔπαινον εἰς τοὺς καλογήρους διὰ τὴν διατήρησιν ἢ φύγον διὰ τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῶν χειρογράφων. Οὐδόλως δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ὅτι τὸ πλεῖστον ὅπερ ἔχομεν ἐκ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας περιήλθεν εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν μοναχῶν, ἐνῶ εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι κατέστρεψαν καὶ ἠκρωτηρίασαν πολλὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων κλασικῶν φιλολογικῶν ἔργων ὅπως μεταχειρισθῶσι τὰς περιγραφαὶς εἰς τὰς ἀνοήτους αὐτῶν διηγήσεις. Τὰ χειρόγραφα εἰσεχώρησαν εἰς τὰς μονὰς, αἱτίνας ταχέως κατέστησαν ἐπίσημοι διὰ τὰς συλλογὰς τῶν. Τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἠκολούθησαν μεγάλα πόλεις, ἐντεῦθεν δὲ αἱ μεγάλαί